

Jotenkin ärsytti ihminen joka kertoi elämästään enemmän kun halusin tietää. Stygekin puhui suu vaahdossa uudesta työpaikastaan margariinitehtaalla, vaikka en kysynyt edes hänen kuulumisiaan. Kyllä sekin pisti vihaksi, että Styge oli niin pikkusieluinen, joka nautti ja koki suuria tunteita arjesta. Pitihän Styge tiputtaa maanpinnalle. Sain päähäni mukavan tavan hieman näpäyttää Stygeä, nauraisimme sitten yhdessä pienelle kepposelleni. Sen jälkeen voisimme puhua siitä, mitä minä ajattelin elämästä yleensä. Lähdin siis oitis ostamaan huumeita. Kuljin pitkin pimeitä ja mustia katuja, joita punaiset valot syntisesti valaisivat. Kävin muutamissa tummissa kapakoissa. Kuuntelin naisten laulua ja katselin tansseja, joista tuli hassu olo. Samalla etsin koko ajan katseellani luotettavan oloista huumeideliiriä. Lopulta löysin hänet, mies oli piikittämästä itseään vessan lattialla oksennuksen keskellä, miestä sanottiin Räkä Paskaksi. Hän puhdisti neulansa vessanpöntössä ja nousi ylös lattialta. Hän katsoi minua kulmakarvoihini, kun pyysin, että voisin ostaa jonkinlaisen tujauksen. Ostin Räkä Paskalta pienen pussin valkoista jauhetta. En liioja tiedustellut mitä aine oli, en ymmärtänyt huumeista kuitenkaan mitään. Enkä siis halunnut, että näyttäisin tietämättömältä Räkä Paskan sumeiden silmien edessä. Kotiini päästyäni soitin Stygelle ja sovin, että hän tulisi seuraavana päivänä luokseni kahville. Toivoin, etten olisi heti liian läpinäkyvä. En tavannut milloinkaan pyytää Stygeä kotiini missään tilanteessa. En mielelläni haaskannut aikaani turhanpäiväisiin tyhjäntoimittajiin. Se oli yleensäkin harmi, etten voinut soittaa vaikka Paaville ja pyytää häntä kahville. Me voisimme käydä keskusteluja joita ihmisen piti käydä. Elämästä ja sen tasapainosta voisin puhua pitkäänkin. Joka tapauksessa, Styge saapui kotiini seuraavana päivänä hengästyneenä ja silmälasit huurussa. En ollut ikinä aikaisemmin huomannut, että hänellä oli silmälasit. En viitsinyt kysyä asiasta mitään, sillä vaikuttaisi hieman nololta, jos Stygellä olisi aina ollut lasit, enkä ollut sitä huomannut. Istuimme olohuoneeseen ja laitoin Dire Straitsia soimaan. Valitsin Money for nothing albumin, se oli yksi parhaista. Styge kehui edelleen margariinitehdasta ja kertoi kuinka iloinen oli, että sai töitä pitkän työttömyysjakson jälkeen. Hänellä oli mahdolloman mukava nainen pomona Henna-Maija-Kaisa-Riitta Löppönen-Löfström. Minun mielestä se oli vastenmielistä. Minä en voisi kuvitella naista karismaattisena johtajana ja päätöksien tekijänä. Millaisia päätöksiä ne voisivat edes olla? Styge oli muutenkin niin epävarma kaikesta, ettei hän nähnyt naisjohtajassa mitään outoa. Kysyinkin piruuttani, että jos Styge antaisi Henna-Maija-Kaisa-Riitta Löppönen-Löfströmin puhelinnumeron minulle. Voisin soittaa margariinitehtaalte, jos saisin töitä margariinin sekoittajana tai pakkaajana. En tietenkään ikinä menisi rahvaan töihin, vaan nautin erittäin paljon taiteilijaelämästäni, vaikka välillä oli rahallisesti tiukkaa. Monesti ei ollut varaa ostaa ruokaa ja jouduin syömään asioita, jotka eivät olleet elintarvikkeita. Styge antoi pomonsa numeron ja toivoi, että minullekin löytyisi mukava työpaikka. Hän jopa sanoi, että voisi suositella minua Henna-Maija-Kaisa-Riitta Löppönen-Löfströmille. Teeppä se, minä sanoin Stygelle. Lähdin keittiöön valmistamaan kahvia ja laitoin Stygen kahvikuppiin ison määrän Räkä Paskalta ostettua jauhetta. Styge joi kahvin ja rupesi välittömästi voimaan pahoin. Hänen lihakset kramppasivat ja katse oli jokseenkin poissaoleva. Pelkäsin, että hän tuupertuisi kotiini ja kuolisi sohvalleni. Niin ei saanut käydä. Talutin hänet heti eteiseen ja paiskasin tokkuraisen ystäväni rappukäytävää ja ilmoitin että vierailu oli loppunut. Etten vain laittanut hieman liikaa Räkä Paskan jauhetta kahvikuppiin, sillä kovin vahvaa tuntui olevan. Seuraavana aamuna heräsin hyvän tuulisena mukavasti nukutun yön jälkeen. Otin puhelimen kauniiseen käteeni ja soitin Stygen pomolle Henna-Maija-Kaisa-Riitta Löppönen-Löfströmille ja kerroin nimettömänä hänelle, että erälle Jukka "Styge" Styrkmanille kannattaisi harkita tehdä huumetestit, ennen kuin hänelle antaisi kovin vastuullisia töitä. Ei mennyt kuin pari päivää, niin Styge istui taas

työttömänä sohvallani sössöttämässä turhaa elämäänsä. Styge oli saanut potkut, ennen kuin oli ehtinyt edes kissaa sanoa. En tiedä, miksi hän halusi sanoa sellaisia asioita tukalassa tilanteessa. Eikö olisi ollut paikalla yrittää puolustaa itseään Henna-Maija-Kaisa-Riitta Löppönen-Löfströmin huumesyytösten edessä. En kertonut hänelle omaa osuuttani tapahtumassa, sillä Styge itki. Hän ei varmasti nähnyt tilanteessa vielä mitään hauskaa. Hän sanoi, ettei ikinä saisi enää töitä mistään, kun oli kärähtänyt huumeista, vaikkei niitä ollut ikinä edes kokeillut. Ei ainakaan tietoisesti, minä ajattelin. Mietin lopulta, ettei kepposeni vain ollut liian tylsä ja jotenkin ennalta arvattava. Lohdutin ystävääni ja sanoin, että noin oikeastaan olisi voinut käydä kenelle tahansa.